

Lục Ôn Hầu mở to đôi mắt nhưng không thấy gì cả. Người bí mật vẫn ôm ngang hông ông rồi chạy thật nhanh. Ông chỉ nghe vù vù và không rõ mình đã vượt qua bao nhiêu dặm đường. Cũng là một tay bản lĩnh cao cường, nhưng Lục Ôn Hầu phải phục tài người đang giải cứu cho mình. Họ Lục chưa rõ được kẻ đó là ai, nhưng cần gì, miễn người ấy cứu mình thoát khỏi hang đá của bọn Hạnh Hoa Thôn là được rồi. Mờ sáng hôm nay, trong lúc ông đang chờ đợi Mạc Tuyết Lan đến giải cứu thì bất ngờ có một bóng người nhảy vọt vào hang đá, vung kiếm chém ngã hai tên quân canh, rồi phá xích xiềng, đem ông ra khỏi ngục. Trời còn tờ mờ, nên ông không thấy rõ mặt kẻ kia ! Khách lạ vừa ra khỏi hang đá, liền chạy như bay, Lục Ôn Hầu có muốn nhìn mặt hay hỏi chuyện cũng không được. Khách lạ ôm họ Lục ngang hông xem rất nhẹ nhàng và quay mặt xuống đất. Một đỗi rất xa, khách lạ bỗng dừng chân, rồi liệng đại Lục Ôn Hầu xuống đất. Bất thành linh bị quăng đi như vậy, Lục Ôn Hầu không phòng trước được nên té đau điếng... Ông vừa lồm cồm bò dậy thì nghe tiếng hỏi:

- Lục Ôn Hầu ! Mi hãy nhìn lên xem ta là ai ?

Lục Ôn Hầu nghe tiếng nói rùng rờ cả tay chân. Chưa nhìn kẻ đó, ông cũng biết là Thất Điền đạo sĩ chứ không ai khác. “Hắn thù ghét mình, bỏ đi rồi, sao lại lên vào sào huyệt bọn Hạnh Hoa Thôn để giải cứu cho mình ?” Trong lòng nghĩ thế, nhưng Lục Ôn Hầu cũng cố giữ vẻ trầm tĩnh ngược nhìn Thất Điền, kêu lên:

- Kia... Đạo huynh... Thật ngu đê không ngờ được đạo huynh giải cứu...

Thất Điền thấy họ Lục làm ra vẻ thân thiện thì cười gằn:

- Quân hèn mặt ! Ai anh em gì với mi. Bộ mi tưởng ta giải cứu cho mi sao ? Mi làm lắm...

Thất Điền bước tới lôi Lục Ôn Hầu dậy rồi bảo:

- Hãy ngồi trên phiến đá kia rồi nghe ta hỏi tội.

Lục Ôn Hầu lo sợ lắm ! Lão không ngờ Thất Điền nhớ dai như vậy ! “Thì ra không phải hắn liều chết giải cứu cho mình mà chỉ đoạt mình trên tay bọn Hạnh Hoa Thôn để trả thù riêng.” Lục Ôn Hầu càng nghĩ càng lo sợ hơn...

Thất Điền đạo sĩ nói:

- Ta tưởng đầu nghìn năm người ở cạnh Đỗ Kế chứ... Ai mà dè...

Lục Ôn Hầu cúi mặt. Đạo sĩ cười khẩy:

- Thế mà cũng dựa hơi làm hùng... Bây giờ đây, sao không gọi Đỗ Kế đến giải cứu cho mi ?

Họ Lục bình tĩnh trở lại vì lòng tự ái bị chạm mạnh, hấn quắc mắt nhìn Thất Điền:

- Ta thất thế, nên mới bị nhà ngươi mạt sát như vậy ! Nhưng chẳng vinh dự gì đâu...

- Hãy im ! Mi không được quyền nói gì cả...

Lục Ôn Hầu ngồi tréo chân lại, hai tay chắp vào nhau:

- Thất Điền ! Nhà ngươi đi quá xa rồi. Ta mang ơn ngươi giải cứu khỏi tay bọn Hạnh Hoa Thôn, nhưng chẳng phải vì thế mà nhịn cho mí bắt nạt vô lối...

- Đã cãi lời ta, có chết đừng ân hận.

- Một đạo sĩ tài giỏi như mi mà dùng kiếm uy hiếp một người tay không sao ? Bốn phương thiên hạ còn xem bọn Thất gia trang ra gì nữa...

Thất Điền giận lắm muốn vung kiếm chém bay đầu Lục Ôn Hầu, nhưng nghĩ kỹ lại, hấn dừng tay. Đạo sĩ vụt hỏi họ Lục:

- Bây giờ ngươi muốn gì ?

- Đạo sĩ có giỏi thì giao đấu với ta một trận xem sao ! Sức đồng sức ta có chết cũng không ân hận...

- À mi muốn thế cũng được ! Ta sẵn sàng chiều theo ý mi... Đây, cầm lấy !

Đạo sĩ liệng thanh kiếm trên tay cho Lục Ôn Hầu rồi nhảy vọt ra phía sau khoanh tay đợi. Họ Lục bắt ngờ, đưa tay đón bắt thanh kiếm rồi nhìn sững Thất Điền. Ông không ngờ đạo sĩ Thất gia trang lại khờ dại đến thế. Kiếm báu đến tay ông có khác nào cá gặp nước. Ông mặc tình múa may đâm chém ! Thất Điền hỏi:

- Bây giờ ngươi có muốn gì nữa không ?

Lục Ôn Hầu cười nhạt:

- Có chớ ! Ta muốn nói một câu là: Chưa từng gặp ai ngu xuẩn như mi !

Thất Điền vẫn bình tĩnh khoanh tay trước ngực nói:

- Xong rồi ! Ngươi ra tay đi...

Lục Ôn Hầu mở to đôi mắt nhìn hấn:

- Bộ mi điên rồi sao ? Dùng tay không để giao đấu ư ?

- Đừng lo cho ta vô ích, coi chừng mất mạng đó.

Lục Ôn Hầu không nói thêm, phóng vọt tới chém xả vào đầu Thất Điền một nhát. Lưỡi kiếm đi nhanh như gió. Chỉ thấy một làn chớp sa xuống đầu Thất Điền. Đạo sĩ né tránh sang bên rồi phóng vọt mình lên, vung chân đá vút vào cánh tay kẻ địch. Lục Ôn Hầu mắt sáng như sao vội vã thu kiếm về. Bàn chân của Thất Điền bay vút qua mặt họ Lục, nghe mát lạnh. Lục Ôn Hầu gật đầu nói:

- Khá khen cho đó ! Người chẳng hổ danh là đạo sĩ Thất gia trang ! Nhưng mi quá ỷ thị không sống được đâu.

Họ Lục vừa dứt lời liền chém phạt ngang hông Thất Điền. Lưỡi kiếm bay thẳng vào phân nửa người đạo sĩ khiến ông lúng túng hụp xuống không kịp mà nhảy vọt lên cũng đã trễ. Thất Điền hốt hoảng lộn trái ra phía sau, nhưng lưỡi kiếm đi quá nhanh chém bứt cả gót giày của ông. Đạo sĩ kinh hoảng nhìn địch thủ thì lại thấy Lục Ôn Hầu lạng thanh kiếm vùn vụt tới ánh sáng chớp chói như sao sa. Thất Điền không dám khinh thường tài nghệ của Lục Ôn Hầu nữa, liền rút phất thanh đoản kiếm giấu trong mình, sắc xanh như nước. Bọn Thất gia trang người nào cũng có một thanh đoản kiếm gia truyền đó, ít khi dùng tới. Chỉ trừ những khi bất cập, một còn một mất mới lấy ra. Lục Ôn Hầu thấy Thất Điền rút báu kiếm đã không sợ mà còn cười vang:

- À... Có thể chứ ! Lẽ nào mi khinh thường ta mãi sao !

Trong khi đó, trên một cây cổ thụ gần đó, Tam Điền đạo sĩ đang chăm chú nhìn trận giao đấu. Sáng nay, Tam Điền vừa đến gần sáo huyết bọn Hạnh Hoa Thôn, bắt đầu thấy Thất Điền giải cứu cho Lục Ôn Hầu liền đuổi theo. Đến đây tự nãy giờ hắn cũng chưa vội lên tiếng, mà còn chờ xem đôi bên phân thắng bại. Đột nhiên thấy Thất Điền rút thanh đoản kiếm gia truyền thì Tam Điền kêu lên:

- Trời ! Thất Điền quyết một còn một mất với Lục Ôn Hầu đây mà...

Dưới kia, Lục Ôn Hầu và Thất Điền đạo sĩ giống như hai con hổ đói vón nhau. Cả hai đều hăm hừ, hò hét ghê rợn. Lưỡi kiếm trên tay Lục Ôn Hầu bay vun vút. Thất Điền đạo sĩ chưa vội tấn công mà chỉ giữ lấy thế thủ. Ông múa tít thanh đoản kiếm bao bọc toàn thân. Lục Ôn Hầu bỗng hét lên một tiếng lớn, chém xả một nhát xuống đầu Thất Điền. Đạo sĩ vẫn điềm nhiên múa kiếm... Một tiếng «rảng» vang lên, lưỡi kiếm trên tay Lục Ôn Hầu bị gãy làm đôi, trong lúc thanh đoản kiếm châu Thất Điền không hề hấn gì cả. Lục Ôn Hầu khiếp sợ nhìn kẻ địch trong lúc Thất Điền cười khanh khách:

- Ta đã bảo trước ! Đừng thi thố tài năng với ta mà vong mạng vô ích !

Họ Lục mất hết bình tĩnh liền nhảy vọt ra khỏi vòng chiến, liệng đại chuôi kiếm vào đầu Thất Điền. Đạo sĩ đưa kiếm lên chém bứt chuôi gươm Lục Ôn Hầu, nói:

- Mi điên thế là cùng.

Nhưng khi Thất Điền nhìn lại thì Lục Ôn Hầu đã bỏ chạy. Thất Điền cả giận thét:

- Khôn khiếp ! Mi có chạy đàng trời.

Bỗng đâu, một bóng người từ trên cây nhảy xuống chặn mất lối của Thất Điền và có tiếng nói cất lên:

- Thất hiền đệ... Như thế cũng đủ rồi !

Thất Điền cả giận không biết kẻ nào lại can thiệp vào chuyện riêng tư của mình. Bất đồ khi nhìn thấy kẻ lạ mặt, Thất Điền kêu lên:

- Kìa... Tam hiền huynh...

Tam Điền mỉm cười bảo hấn:

- Đã lâu không gặp hiền đệ, thấy vẫn không đổi khác.

Thất Điền hỏi:

- Tam hiền huynh ! Tại sao không cho đệ giết tên khốn khiếp đó ?

- Vì anh có phận sự đến đây giải cứu cho hấn !

- Giải cứu cho Lục Ôn Hầu ? Ai giao cho hiền huynh phận sự đó ?

- Đỗ Kế tri huyện.

Thất Điền lắc đầu cười nhạt:

- Tên tri huyện hèn hạ đó đã khinh khi cả bọn ta: Đỗ Kế phải ơn cũ mà còn để thủ hạ nặng lời với anh em mình nữa đó ! Hiền huynh không biết sao ?

Tam Điền biết em hiểu lầm Đỗ Kế, nhưng cũng hỏi:

- Đỗ tri huyện đã nói thế nào ?

- Đỗ Kế ra mặt làm đầu cho Lục Ôn Hầu hạ nhục em...

- Đỗ Kế có nói chuyện đó cho hai vị sư huynh nghe. Chẳng qua tại Lục Ôn Hầu cũng ở về phe của ta mà. Sớm muộn gì hấn cũng tới quì lạy bọn ta để xin tội cho xem...

Thất Điền tức bực:

- Anh hiểu lầm Lục Ôn Hầu ! Thôi để các anh theo phò trợ bọn chúng em xin từ biệt !

Thất Điền dứt lời, bỏ đi ngay... Tam Điền chạy theo gọi:

- Thất hiền đệ !

Nhưng lão đạo sĩ đã phóng mình đi mất dạng. Tam Điền nhìn theo thờ dài:

- Tình anh em ở Thất gia trang bắt đầu rạn nứt !

Trời trưa oi bức, trong dinh thự Trần Bính, mọi người đang an giấc nghỉ trưa, chỉ còn hai tên quân canh đang cố giương mắt ếch nhìn xuống chân đồi. Trời lặng gió, cánh rừng dưới kia cũng im lìm ngàn cây không động đậy. Hai tên lính canh ngồi nhìn cảnh tượng bất động đó một lúc thì mỏi mắt, sụp mí. Chúng cùng ngủ gật mà không hay biết. Trong khi ấy, Lục Ôn Hầu đang lên đồi. Đến trước cổng dinh thự, thấy hai tên quân canh đang lim dim, hấn liền vỗ mạnh vào vai. Hai tên kinh hãi choàng tỉnh:

- Trời ! Tướng công !

- Suyt ! Không được làm động ! Hãy cho ta biết Trần Bính ở đâu bây giờ ?

Một tên nhanh nhẩu thưa:

- Bẩm tướng công... Trần tướng quân đang nghỉ trưa. Buổi tiệc vừa tàn lúc nãy.

Lục Ôn Hầu cau mày hỏi:

- Tiệc tùng gì hôm nay ?

Một tên muốn lập công, nói:

- Bẩm tướng công ! Từ lúc ngài đi rồi, Trần tướng quân lên thay thì ở đây cách vài hôm lại có tiệc tùng vui vẻ lắm.

Lục Ôn Hầu sợ đứng lâu trước cổng bất tiện, nên lôi tên lính gác vừa nói ra góc tường hỏi nhanh:

- Ai bày tiệc ?

- Dạ... Trần tướng quân !

- Hấn đái ai ?

- Dạ... các nàng ái thiếp !

Lục Ôn Hầu trợn trừng đôi mắt:

- Ái thiếp của ta ?

- Dạ không ! Những ái thiếp của ngài, Trần tướng quân đuổi khỏi dinh thự, không cho mang theo đồ đạc gì cả...

- Thằng khốn khiếp cả gan thật. Bộ hấn tưởng ta chết rục trong núi Phục Sơn rồi nên mặc tình tác oai tác phúc !

Tên quân canh nói thêm vào:

- Dạ đúng thế ! Chính mấy nàng ái thiếp của tướng công cũng tưởng lầm như vậy nên lủi thủi rời bỏ dinh thự này, ai nấy khóc như mưa...

- Trần Bính đuổi hết ái thiếp của ta rồi hấn chọn những ai vào thay ?

- Dạ con không biết tên ! Nhưng phần đông đều là ca nữ ở Quán Đào Nguyên ! Họ tới đây ca hát suốt ngày đêm.

Lục Ôn Hầu lẩm bẩm:

- À... Bọn Đào Nguyên Quán ! Lũ chúng thông đồng với phái Hạnh Hoa nữa. Khi xưa, ta cãi lại Thất Điền nên mới mang họa ! Lần này thì bọn chúng không thoát khỏi đâu.

Ông quay sang tên quân canh:

- Các người tiếp tục lo canh phòng nghiêm mật, đừng cho một ai biết là ta đã trở về... Thôi, bây giờ ta vào dinh kiểm Trần Bính, xem hấn xử với ta ra làm sao ?

Lục Ôn Hầu nói xong, nhảy vọt đi. Hai tên quân canh ngược mắt nhìn lên thì không thấy họ Lục đâu nữa. Chúng nhìn nhau le lưỡi, mặt mày tái xanh.

- Trời ! Không dè tướng công còn sống !

- Suýt chút nữa ông giết mình rồi...

- Bây giờ làm sao ? Có nên báo tin cho Trần tướng quân hay chẳng ?

- Bộ anh điên rồi chắc ? Không khéo Lục tướng quân tru di cả họ nhà anh !

- Không phải tôi điên dại gì đâu ! Nhưng Lục Ôn Hầu đâu còn quyền hạn ở đây nữa ! Đồ tri huyện đã bố cáo phấp cùng quân sĩ là ông đã đề cử Trần Bính lên thay rồi... Không khéo mình còn bị tội thông đồng với Lục Ôn Hầu là khác...

Tên kia nghe bạn hấn phân giải thì hơi lo ngại:

- Thật là khó nghĩ ! Lục Ôn Hầu tài giỏi lắm ! Lỡ ra ông bắt được Trần tướng quân thì sao ? Thôi, ta nên im lặng là hơn. Có gì ta đổ thừa là không thấy Lục Ôn Hầu vào dinh.

Bạn hấn nghe hữu lý nên gật đầu ưng thuận, rồi mỗi tên đứng một góc cổng dinh im lìm như hai pho tượng. Trong kho đó, Lục Ôn Hầu đã vào tới bên trong dinh thự. Hấn quen thuộc đường đi nước bước, nên biết ngay Trần Bính đang nghỉ trưa ở phòng nào. Hấn chuyền mình lên lầu rồi theo hành lang thẳng đến chái Tây. Đó là gian phòng dùng để làm việc và để nghỉ trưa của họ Lục khi xưa. Đột nhiên hấn dừng chân lại nghe ngóng. Đâu đây văng vẳng tiếng cười đùa:

- Tướng quân... kỳ quá ! Thiếp không chịu đâu...

Giọng nũng nịu của loài thương nữ nghe mà bắt lộn gan. Lục Ôn Hầu đập mạnh cửa bước vào phòng. Trần Bính đang giỡn hót với nàng ái thiếp, chợt nghe đánh rầm một tiếng, liền lồm cồm bò dậy:

- Gì vậy ? Đứa nào ?

Có tiếng đồng dục nói:

- Có ta đây !

Trần Bính nhìn thấy Lục Ôn Hầu thì hồn bất phụ thể, há hốc mồm không nói được nên lời. Nàng ca nữ đang cười cợt vụt nín lặng tuột xuống giường, sửa lại áo quần, lấm lét đi ra ngoài. Lục Ôn Hầu trừng mắt, bảo:

- Đứng yên ! Mi rục rịch thì bay đầu đó ! Hãy ngồi yên ở ghế kia.

Cô bé khiếp sợ riu riu vâng lời. Trong khi đó, Trần Bính ngồi thẳng dậy, định tĩnh tâm thần... cất tiếng:

- Kìa ! Lục tướng công ! Người về từ bao giờ ?

- Khá lắm đó ! Không ngờ mi vẫn còn nhận được ta.

- Lục tướng công ! Sao ngài lại nói thế ! Tôi vẫn hằng nhớ đến ngài.

- Im đi ! Đừng nhiều lời ta chém bay đầu ! Mi mà nhớ đến ta... Chính mi đang mong mỏi ta chết rục xương trong sào huyết bọn Hạnh Hoa Thôn mà...

- Trời ! Đòi nào tôi có ý đó...

Lục Ôn Hầu hét vang lên:

- Khốn khiếp ! Đừng gian dối ! Ta đã nhìn rõ bộ mặt hèn hạ của mi rồi ! Từ lâu, ta biết mi vẫn thèm thuồng địa vị của ta mà... Vừa nghe ta bị nạn là mi lên tiếm quyền ngay.

- Trời ơi ! Tướng công đừng nghĩ thế mà làm ! Nào phải tôi muốn vậy đâu ? Chính tại quan tri huyện cất đặt, tôi làm sao dám cãi ?

- À, Đỗ Kế ! Rồi ta cũng sẽ hỏi tội hắn ! Nhưng chính mi cũng muốn cho ta chết trong tay quân phản loạn mà...

Lục Ôn Hầu bước tới nắm lấy cổ Trần Bính:

- Tại sao mi không xua quân vào giải cứu cho ta ? Dù gì ta cũng là chủ tướng của mi mà...

Trần Bính vung tay gạt phắt Lục Ôn Hầu ra, nói:

- Tướng công ! Đừng nóng nảy mà có hại cho tình hòa hiếu của chúng ta... Việc này do Đỗ tri huyện ! Ông không cho phát quân đi, tôi làm sao dám cãi ?

Lục Ôn Hầu giận lắm liền chụp thanh báu kiếm trên bàn tuốt ra khỏi vỏ:

- Mi chống đối lại ta ư ?

Trần Bính quên mất thanh kiếm của mình để trên bàn, nên hoảng hốt lùi lại. Lục Ôn Hầu chưa hạ kiếm ngay mà bảo hắn:

- Mi đổ tội cho Đỗ Kế, nhưng nghe ta hỏi: Vì lẽ gì mi đuổi cổ các nàng ái thiếp của ta ? Bộ mi tưởng không bao giờ ta trở về đây nữa sao ?

- Không phải vậy ! Tự các bà ấy bỏ đi, chớ nào phải tôi ! Tướng công bớt giận thì ta còn có thể nói chuyện với nhau... Bằng không...

Trần Bình nắm lấy sợi dây chuông trên đầu giường nói:

- Ta chỉ cần kéo mạnh sợi dây này là quân sĩ ủa vào bắt trói ông ngay. Liệu mà hành động !

Lục Ôn Hầu nhủ thầm: “Tên này ghê gớm thật ! Hắn đã phòng bị trước vì biết thế nào có lúc ta cũng trở về.” Trần Bình thấy Lục Ôn Hầu đứng im thì tưởng đầu mình đã thắng thế, hắn nói:

- Lục Ôn Hầu ! Nếu biết khôn thì buông kiếm xuống đừng để ta...

Họ Trần chưa dứt lời thì Lục Ôn Hầu nhanh như chớp vung kiếm chém bứt sợi dây trên đầu giường. Nào ngờ lưỡi kiếm bay qua, sợi dây bị cắt đứt, nhưng tiếng chuông báo động đã vang rền khắp nơi. Toàn thể dinh thự đều xôn xao, cận vệ quân tràn vào phòng Trần Bình. Trong khi đó Trần Bình biết Lục Ôn Hầu làm liều, vội vã đứng thẳng dậy tung chân đá vào ngực ông. Họ Lục nhảy sang sạp gỗ, chỗ nàng ca nữ Quán Đào Nguyên ngồi, rồi vung kiếm chém bổ xuống đầu Trần Bình. Họ Trần vội vàng né tránh. Nàng ca nữ sợ khiếp, la hét vang trời:

- Ôi ! Trời ơi...

Rồi cô ta nằm lăn dưới đất. Cận vệ quân chạy vào nhìn thấy Lục Ôn Hầu thì chúng dừng bước. Trần Bình kêu lên:

- Bắt trói tên phản loạn này ngay đi. Hắn đã theo quân Hạnh Hoa Thôn rồi đó.

Bọn cận vệ được lệnh, không nghĩ suy tràn vào. Lục Ôn Hầu quắc mắt nhìn bọn chúng:

- Bây cũng theo Trần Bình phản bội lại ta nữa ư ? Được rồi ! Sẽ chết hết các con ạ !

Lục Ôn Hầu quay tít thanh kiếm bao bọc toàn thân rồi nhắm chém bay đầu mấy tên đi đầu. Bọn cận vệ quân kinh tâm lùi lại. Trong khi đó. Bọn võ sư của Lục Ôn Hầu nghe tin chủ tướng trở về, liền bao vây tướng sĩ, la hét vang trời:

- Lục tướng công đã về ! Các người không được động binh mà mang họa ! Ai theo Trần Bình thì sẽ bị tiêu diệt hết ! Ai theo Lục tướng công nên trở về trại !

Trên hai phần ba quân sĩ nghe bọn võ sư nói thế vội vã trở về trại riêng, buông bỏ khí giới. Bọn còn lại lúng túng không biết theo phe nào. Mấy tay võ sư của Lục Ôn Hầu liền phóng tới mặc tình chém giết ! Chỉ một lúc chúng đã làm chủ tình hình trong dinh. Đàng kia, Lục Ôn Hầu càng hăng hơn, vung kiếm chém nhàu.

Trần Bính đầu quyền nên cầm cự không nổi, né tránh một hồi lại té nhào từ trên sạp gỗ xuống đất. Lục Ôn Hầu thét các võ sư:

- Bắt trời tên khốn khiếp đó lại !

Các võ sư ủa vào trời chặt tay chân họ Trần. Trần Bính vẫn không sợ, hất mặt bảo Lục Ôn Hầu:

- Đây là mi lộng quyền làm càn. Không sống được đâu. Liệu mi dám giết ta chăng ? Rồi đây, Đỗ tri huyện sẽ kéo quân sang, mi không còn đường trốn chạy đâu...

- Đỗ Kế cũng là phường hèn mặt như mi, đừng đem dọa ta ! Mi thách ta giết mi ư ? Đừng thách vô ích... chuyện đó rồi cũng không biết chừng !

Các võ sư thân cận của Lục Ôn Hầu bước vào phòng và ai nấy đều mừng rỡ khi thấy chủ tướng còn sống ! Lục Ôn Hầu khôn khéo khen tặng bọn chúng rồi truyền đem giam tất cả những tên cận vệ theo Trần Bính. Riêng họ Trần, Lục Ôn Hầu nói:

- Còn tên này... Để đó ! Ta có dịp dùng ngay...

Hắn nói xong quay sang bảo một võ sư:

- Đem giấy bút cho ta !

Võ sư vâng lệnh, đến bên án thư lấy nghiên bút cho Lục Ôn Hầu. Họ Lục thảo nhanh một bức thư rồi hỏi bọn võ sư:

- Ta cần hai người !

Hai tên võ sư bước tới:

- Dạ... Tài nghệ chúng tôi cũng tạm dùng được ! Nếu tướng công cần dùng đến sẽ xin hết lòng.

Lục Ôn Hầu trao bức thư cho chúng rồi nói:

- Các người hãy mang thư này đến dinh thự Đỗ Kế để báo tin là ta đã trở về.

Trần Bính mở to mắt nhìn Lục Ôn Hầu, không ngờ họ Lục dám ngang nhiên chọc tức quan tri huyện như vậy ! Hai tên võ sư vâng dạ, toan đi thì Lục Ôn Hầu nói:

- Hãy khoan !

Bọn kia dừng lại thì họ Lục chỉ Trần Bính, nói:

- Còn món quà này nữa, ta muốn gửi tặng Đỗ Kế !

Bọn võ sư kêu lên:

- Trời ! Tướng công thả hắn ra sao ?

- Hấn tiếm quyền của tướng công mà !

Lục Ôn Hầu cười nham hiểm:

- Dễ gì ta thả hấn ! Ta muốn gởi chiếc đầu của Trần Bính để làm quà cho anh ta mà.

Trần Bính khiếp sợ lắm nhưng vẫn nói cứng:

- Lục Ôn Hầu ! Ngươi đừng làm liều chống lại quan tri huyện mà rước lấy cái hại vào thân ! Ta chẳng sợ lời đe dọa của ngươi đâu !

Lục Ôn Hầu không đáp lời hấn mà bảo hai tên võ sư:

- Hạ lệnh cho đao phủ chặt đầu hấn rồi mang vào ta dạy việc !

Bọn võ sư nhìn nhau khiếp đảm, nhưng cũng y theo lệnh của Lục Ôn Hầu mà thi hành. Trần Bính biết mình khó sống nên liều lĩnh chửi mắng Lục Ôn Hầu:

- Đồ hèn hạ ! Giết người cô thế ! Rồi thì mi cũng chết đâm chết chém thôi...

Bọn võ sư lôi hấn đi và chỉ một lúc sau lại mang vào một chiếc đầu lâu đôi mắt mở trừng máu tuôn lênh láng. Nàng ca nữ quán Đào Nguyên la lên một tiếng lớn rồi chết giắc ! Bọn võ sư đã từng vào sanh ra tử nhưng trước cảnh tượng đó cũng tái xanh cả mặt mày ! Lục Ôn Hầu cầm chiếc đầu lâu Trần Bính trên tay, cười khanh khách:

- A ha ! Cho nhà ngươi hết khua môi, múa mỏ...

Rồi họ Lục liệng chiếc đầu xuống đất, bảo hai võ sư:

- Gói kỹ lại, mang sang dinh thự Đỗ Kế, dựng lên cho hấn, bảo là món quà của ta gởi tặng...

Hai tên võ sư vâng dạ rồi lên đường ngay. Trong khi đó, Lục Ôn Hầu truyền gọi các võ sư và quân sĩ đến hạ lệnh:

- Từ lâu, ta vẫn trọng Đỗ Kế và xem hấn là người trong quyền thuộc, vì là anh rể của ta chắc các ngươi đã rõ ! Nhưng từ lúc ta bị bọn Hạnh Hoa Thôn bắt đi, ta mới thấy được lòng dạ Đỗ Kế đối với ta ! Hấn đã không lo việc giải cứu mà còn cho người thay ta cầm giữ binh quyền ! Tên Trần Bính hèn hạ đã nghe theo lời hấn, chiếm ngôi vị của ta. Vì vậy ta mới xử tội hấn và gởi chiếc đầu hấn làm quà cho quan tri huyện. Hành động như thế, ta cũng biết Đỗ Kế sẽ kéo quân đến đây để trừng trị ta ! Vậy các ngươi có kế gì chẳng ?

Toàn thể các võ sư, tướng sĩ đều im phăng phắc ! Lục Ôn Hầu chưa nói ra, bọn chúng cũng đã hiểu như vậy rồi ! Một lúc, có người nói:

- Bẩm tướng công ! Dù gì chúng tôi cũng nguyện trung thành với tướng công ! Có chết thời thôi...

Rồi người đó quay sang các bạn:

- Có phải như vậy không chư vị ?

Toàn thể võ sư, quân binh tướng sĩ đều dạ ran, khiến Lục Ôn Hầu thêm tin tưởng. Hấn cất tiếng:

- Các ngươi một lòng một dạ như vậy, là điều khuyến khích cho ta lắm rồi !
Vậy hãy chia ra đội ngũ lo việc phòng thủ ngọn đồi Hạnh Hoa này, chẳng những
trông chừng quân Hạnh Hoa Thôn đột nhập mà chống cả bọn quan quân của Đỗ tri
huyện.

Mọi người đều dạ ran rồi lũ lượt kéo ra khỏi phòng của Lục Ôn Hầu để lo việc
phòng thủ...

Tri huyện Đỗ Kế vừa ra trước công đường, chưa kịp xem công văn hay xử gì cả, thì quân sĩ bên ngoài bỗng nhón nháo cả lên. Họ Đỗ ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế ?

Từ trước cửa, một tên lính lệ chạy vào:

- Bẩm đại nhân ! Có hai người từ Hạnh Hoa Thôn sang. cứ nhất định đòi gặp cho được đại nhân trước hơn ai hết ! Bọn chúng không chịu ngồi theo thứ tự để chờ đến phiên mình...

- Bọn chúng muốn gặp ta có việc gì ?

- Dạ... Cả hai đều không nói rõ lý do, một tên tay ôm khư khư một chiếc bọc màu đỏ chói.

- Lạ lùng chưa ! Bọn nào mà đòi yết kiến ta như vậy ? Cứ cho chúng vào ! Nhớ canh phòng nghiêm ngặt.

Tên lính lệ trở ra, một lúc lại dẫn hai người vào ! Họ là võ sư của Lục Ôn Hầu chớ không ai khác, Đỗ Kế nhìn thoáng qua đã biết ngay, nên vội hỏi:

- Kìa ! Các người muốn gặp ta làm gì ?

Một tên võ sư cúi đầu thi lễ rồi nói:

- Chúng tôi vâng lệnh chủ tướng sang yết kiến quan tri huyện để dâng thơ.

Đỗ Kế làm tướng chủ tướng của chúng là Trần Bính nên nói:

- Kìa ! Tại sao Trần Bính không đến hầu ta mà lại gửi thơ cho rộn ?

Tên võ sư, từ nãy giờ vẫn lặng thinh, vụt cất tiếng:

- Bẩm đại nhân ! Trần Bính chủ tướng có sang nhưng chưa tiện ra mắt đại nhân.

- Sao lạ vậy ? Hắn còn chờ gì ?

Tên võ sư kia hiểu ý bạn, nên tiếp:

- Dạ... Người có chuyện hệ trọng muốn ra mắt đại nhân sau ! Bây giờ, chúng tôi xin kiếu từ.

- Kìa ! Còn bức thư đâu ?

Hai tên võ sư hấp tấp để phong thư và gói vải màu đỏ lên bàn rồi bước nhanh ra khỏi công đường. Quan tri huyện và các tướng rất ngạc nhiên trước thái độ của hai tên võ sư, Đỗ Kế liền mở thư ra xem:

«*Hạnh Hoa Thôn...*

Đỗ Kế tri huyện,»

Họ Đỗ rất ngạc nhiên trước giọng xác xược đó và càng lấy làm lạ khi nhìn nét chữ Lục Ôn Hầu. “Nhu thế là nghĩa lý gì ?” Đỗ Kế nhìn xuống dấu triện son rồi buộc miệng kêu lên:

- Ô... Lục Ôn Hầu ! Thơ của Lục Ôn Hầu !

Toàn thể các tướng đều sừng sốt nhìn quan huyện:

- Lục Ôn Hầu ? Hắn đã trở về ?

Đỗ Kế nhìn sang cái bọc đỏ lộ vẻ nghi ngờ ! “Vật gì đây ?” Quan tri huyện vội kéo miếng vải. Chiếc đầu của Trần Bính rớt ra lăn lông lốc dưới nền gạch. Ai nấy đều kinh hoảng la lên:

- Trời ! Đầu lâu của ai ?

Đỗ Kế nhìn kỹ đầu lâu, biết ngay Trần Bính đã bị giết ! Ông định tĩnh tâm thần thét tướng sĩ:

- Hãy đuổi bắt hai tên võ sư lúc nãy.

Quân sĩ ùn ùn kéo ra khỏi công đường. Đỗ Kế nhìn chiếc đầu của Trần Bính thấy hai mắt hắn mở trừng trừng. Ông cúi xuống vuốt mặt hắn nói:

- Ta sẽ phục thù cho ngươi !

Rồi nhớ đến bức thư của Lục Ôn Hầu, ông trở lại án thư, đọc tiếp:

«Chắc tri huyện lấy làm ngạc nhiên lắm thì phải. Vì ông đâu có ngờ ta còn sống sót trở về đây ! Theo ông tưởng thì ta đã bị bọn Vũ Anh Kiệt, Lê Hồng banh thây xẻ thịt ở trong núi Phục Sơn rồi, chớ có ngờ đâu lại được trở về dinh thự ?! Ông làm lắm ! Và chính nhờ vậy ta mới biết rõ bộ mặt thật của ông đối với ta. Đáng lý ra, trong chỗ cốt nhục thâm tình, ta vừa bị bọn Hạnh Hoa Thôn bắt đi là ông đã xua quân vào núi tiêu diệt chúng để giải thoát cho ta. Đằng này đã không cứu giúp, ông mặc nhiên cho Trần Bính lên thay ta cầm giữ binh quyền ! Hắn lại mượn oai danh của ông đuổi cổ những người thân cận của ta ra khỏi dinh thự ! Giờ đây tình nghĩa giữa chúng ta đã dứt, ông hãy liệu hồn vì có ngày ta sẽ hỏi tội.

LỤC ÔN HẦU

Theo đây ta gửi cho ông chiếc đầu lâu Trần Bính để làm quà...»

Đỗ Kế buông bức thư xuống, giận xanh cả mặt mày.

- Thằng khốn khiếp ! Nó cả gan miệt thị ta đến thế là cùng !

Bỗng có tiếng hỏi:

- Việc gì vậy đại nhân ?

Đỗ Kế nhìn lên thấy Nhất Điền và Nhị Điền đạo sĩ đang bước vào. Quan tri huyện mừng rỡ, mời hai người ai tọa, rồi nói:

- Dạ không có gì ! Tên Lục Ôn Hầu vừa thoát chết trở về đó !

-Ồ ! Lục Ôn Hầu đã về rồi ư ? Ông ta đâu rồi ?

- Phiền quá ! Họ Lục ngang nhiên chiếm lại dinh thự cũ và giết chết Trần Bính, gởi đầu lâu sang đây !

Nhất Điền cau mặt:

- Lục Ôn Hầu dám hành động như vậy ư ?

Đỗ Kế chỉ chiếc đầu lâu nằm lẩn lóc dưới đất nói:

- Kìa... Nhị vị hãy xem ! Lục Ôn Hầu còn viết thơ hăm dọa bản chức !

Nhị Điền đạo sĩ trợn mắt nói:

- Tên khốn khiếp ấy dung dưỡng làm sao được ! Đã có tội mà không biết còn làm liều. Xin để bản đạo đến đó mới được.

Nhất Điền quay lại ngăn em:

- Hãy khoan ! Đừng nóng nảy không nên hiên đệ.

Rồi Nhất Điền hỏi Đỗ Kế:

- Ta nghe chùng đầu Lục Ôn Hầu với Đỗ tri huyện là chỗ anh em mà. Hình như Đỗ phu nhân là chị ruột của họ Lục phải chăng ?

Đỗ Kế chỉ biết gật đầu. Nhất Điền quay sang Nhị Điền đạo sĩ:

- Như vậy là không thể giết chết Lục Ôn Hầu được rồi !

Đỗ Kế bảo nhanh:

- Giờ đây tôi không còn tình nghĩa gì với tên khốn khiếp đó. Mong nhị vị thẳng tay trừng trị nó.

Nhất Điền hỏi gằn lại:

- Chúng ta giết hẳn có mịch lòng Đỗ phu nhân chăng ?

- Không ! Đòi nào có chuyện đó ! Mà nếu có mịch lòng cũng chẳng ăn thua gì !

Một giọng trong trẻo cất lên:

- Đúng rồi ! Ngày nay ông có còn xem tôi ra gì nữa ! Đối với ông, chỉ có Ái Cơ là quan trọng thôi.

Hai vị đạo sĩ và Đỗ Kế quay lại và cùng giật mình khi thấy Đỗ phu nhân bước vào. Nhất Điền và Nhị Điền liền cúi đầu chào phu nhân, trong lúc bà cất giọng gay gắt hỏi Đỗ Kế:

- Ông nhất định giết chết em tôi có phải không ?

Đỗ Kế lập vấp trả lời:

- Chớ bà không thấy Lục Ôn Hầu nó chống lại tôi sao ? Kia, nó đã chặt đầu Trần Bính gởi cho tôi đó. Còn hăm dọa sang đây hỏi tội nữa...

Phu nhân ngồi xuống ghé nghiêm nghị nói:

- Ông nên xét mình trước đã rồi hãy buộc tội Lục Ôn Hầu ! Nó bị quân giặc bắt đi, ông chẳng xua quân giải cứu, còn giao cho Trần Bính cầm giữ binh quyền. Lục Ôn Hầu không ức lòng làm sao được ?

Đỗ Kế giận quá kêu lên:

- Chớ hàng vạn quân ở Hạnh Hoa Thôn một ngày không có tướng làm sao được ? Miễn để yên cho Lục Ôn Hầu thì thôi còn nói tới là bà bệnh vực !

Đỗ phu nhân, sau những lời của chồng cười nhạt:

- À... Ông bảo tôi bệnh vực cho Lục Ôn Hầu ? Nhớ kỹ lại xem, từ bao lâu nay tôi có nói gì về nó với ông chẳng ? Đến như nghe tin nó bị bắt, cha con ông làm gì thì làm, tôi không hé răng xin ông phát quân đi giải cứu !? Nhưng hôm nay, giữa lúc ông và Lục Ôn Hầu đi đến chỗ giết nhau, không lẽ tôi lặng im mà nhìn ?

Rồi bà gục xuống khóc nức nở ! Nàng Ái Cơ nghe động tịnh từ trên lầu chạy xuống, nhưng chợt thấy phu nhân thì hồn phi phách tán. Dù gì nàng cũng còn nể sợ Đỗ phu nhân ! Nhất Điền thấy đã đến lúc khuyên nhủ vợ chồng quan huyện. Ông cất tiếng:

- Xin phu nhân dẫn bớt con bi thảm, giữa Lục Ôn Hầu và quan tri huyện tuy có chỗ sứt mẻ thâm tình, nhưng chưa đến nỗi gì đâu ! Còn có anh em chúng tôi mà. Thật ra, Lục Ôn Hầu cũng hơi ỷ thị, chưa chi lại nỡ dứt tình chém tướng đề binh ! Lỗi ấy rất nặng, mới nghe qua bọn tôi cũng không đành lòng được đừng nói chi thượng quan !

Phu nhân ngẩng lên nhìn hai người nói:

- Nhị vị đạo sĩ có ở vào hoàn cảnh của Lục đệ mới biết tội nghiệp cho nó ! Bị quân giặc cầm giữ trong rừng sâu núi thẳm, không ai cứu ! Lúc trở về lại bị hắt hủi làm sao không nổi nóng lên được...

Đỗ Kế nói nhanh:

- Sao bà biết không ai giải cứu ? Con Ngọc Lan hai hôm nay mất dạng bà có biết chẳng ? Còn Tam Điền đạo sĩ nữa chi ?

Đỗ phu nhân sững sốt hỏi:

- Nếu vậy ông đã sai con Ngọc Lan đi vào núi Phục Sơn rồi ư ?

Đỗ Kế giật mình trốn trách nhiệm:

- Tôi không sai biểu gì cả ! Nó nóng lòng cậu ruột, nó mới ra đi đó...

Phu nhân lặng thinh như dẫn cơn xúc động khi nghe tin con vào trại giặc ! Một lúc, bà nói:

- Thà vậy ! Nó chết tôi cũng cam lòng, vì nó còn biết tôn trọng tình máu thịt ! Nó hy sinh liêu linh như vậy mới khỏi nhục cho cha nó.

Đỗ Kế giận lắm, nhưng không mở lời được trước mặt nhị vị đạo sĩ Thất gia trang. Phu nhân đã che giấu sự uất hận trong lòng nhiều năm rồi, bây giờ có dịp mở lời bà dùng những câu như «rút thịt» Đỗ Kế ! Nhất Điền sợ để lau hai vợ chồng gây gỗ to, liền cất tiếng:

- Phu nhân yên lòng trở về tư dinh, cứ để Lục Ôn Hầu cho bản đạo khuyên nhủ giúp. Đỗ thượng quan vì quá giận mà nói thế, chớ tình anh em quyến thuộc đâu nỡ giết nhau...

Phu nhân quay lại nhìn chồng như dọa:

- Đã nhịn nhục ông nhiều lắm rồi bây giờ tôi lấy lại quyền hạn ở trong nhà này ! Nếu ông chạm tới Lục Ôn Hầu thì ông chớ trách tôi !

Đỗ Kế rất khó chịu, nên khi phu nhân vừa ra khỏi sảnh đường, ông quay lại lắc đầu bảo Nhất Điền, Nhị Điền:

- Mụ đó càng ngày càng tệ !

Nhất Điền và Nhị Điền nhìn nhau, rồi bảo Đỗ Kế:

- Bây giờ hai tôi xin từ giã thượng quan để đến Hạnh Hoa Thôn gặp mặt với Lục Ôn Hầu như lời đã hứa với phu nhân lúc nãy...

Trong khi đó, quân sĩ trở về báo tin là không đuổi bắt được hai tên võ sư. Đỗ Kế đã bức tức lắm rồi, nên trút hết vào đầu bọn vệ tướng:

- Đồ ăn hại ! Chẳng làm được cái trò trống gì cả.

Nhất Điền và Nhị Điền lặng lẽ rời khỏi công đường họ Đỗ, giữa lúc ông đang nổi trận lôi đình.

☆

☆ ☆

Ngoại trừ nàng ca nữ bị kẹt trong phòng riêng của Trần Bính trong khi Lục Ôn Hầu trở về, còn ba cô khác đều trốn thoát khỏi dinh thự trở về quán Đào Nguyên. Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân đang ngồi trang điểm vụt thấy các nàng hốt hãi chạy vào, run rẩy:

- Lục Ôn Hầu đã trốn thoát trở về...
- Chị Liễu Hà đã bị kẹt trong phòng Trần Bính chắc đã chết...

Mộng Xuân và Chu Ngân Ngọc đều lo sợ nhìn nhau. Nội mấy tiếng «Lục Ôn Hầu trở về» cũng đủ hình dung bao nhiêu nguy cấp ! Lục Ôn Hầu bị bắt đưa về sào huyệt của môn phái Hạnh Hoa chắc là đã hiểu rành âm mưu của quán Đào Nguyên. Hắn trở về thì nhất định hắn cũng tìm tới vấn tội. Chu Ngân Ngọc khẽ hỏi các em:

- Lục Ôn Hầu trở về... Trần Bính không chống cự lại sao ?
- Chống cự gì được ? Bọn võ sư đều theo hắn và bắt giết Trần Bính...

Chu Ngân Ngọc điếng hồn, kêu lên:

- Ghê thế kia à ? Nếu vậy Lục Ôn Hầu ra mặt chống lại Đỗ Kế rồi.

Ba nàng ca nữ đều gật đầu. Mộng Xuân thoáng vẻ mừng.

- Thế là có lợi cho phái Hạnh Hoa nhiều lắm ! Được tin này chắc họ sẽ tấn công chiếm Hạnh Hoa Thôn.

Một ca nữ bảo Mộng Xuân:

- Còn số phận chúng ta ? Thời giờ cấp bách lắm ! Rất có thể Lục Ôn Hầu sẽ tìm tới ngay bây giờ đó ! Các chị không tính sao ?

Chu Ngân Ngọc gật đầu nói:

- Lo lắm chứ em ! Chính chị cũng không biết phải làm sao bây giờ ?! Chị trách phái Hạnh Hoa không giết Lục Ôn Hầu ngay, để chi đến giờ này liên lụy cho bọn ta.

Mộng Xuân cười, nói:

- Cùng quá là ba mươi sáu chước «dĩ đào vi thượng» !
- Trốn chạy đi đâu ? Còn sản nghiệp, công lao gầy dựng lâu nay.

- Chị tiếc làm gì những của ấy ! Đất nước khuyh nguy, chúng ta sống trong một thời loạn lạc mà, không có chi là vĩnh viễn ! Tất cả đều tạm bợ, luôn cả mạng sống chúng ta, cũng không chắc còn giữ được !

- Nhưng đi về đâu bây giờ ?

Một ca nữ nói:

- Theo em thì ta nên đến núi Phục Sơn để góp sức với Phái Hạnh Hoa.

Mộng Xuân lắc đầu:

- Khoan đã ! Đi như thế chẳng giúp ích gì được cho họ đâu ! Lục Ôn Hầu đã trốn thoát, em chắc Vũ Anh Kiệt, Lê Hồng, Hoa Mai còn lo ngại hơn chúng ta nhiều ! Thế nào họ cũng sẽ tìm tới đây. Ta khoan đi hả chị ạ.

Chu Ngân Ngọc lo ngại nói:

- Nhưng ở đây nguy lắm ! Lỡ họ không tới thì sao ?

Bỗng đâu từ cửa sổ hai bóng người nhảy vọt vào. Các nàng ca nữ kêu rú lên, nhưng Chu Ngân Ngọc kịp nhìn ra Hoa Mai và Vũ Anh Kiệt, liền cất tiếng:

- Kìa, nhị vị...

Vũ Anh Kiệt ngạc nhiên không hiểu sao các nàng ca nữ sợ hãi như vậy ? Chàng hỏi:

- Có chuyện gì thế ?

- Hiệp sĩ không hay Lục Ôn Hầu đã trốn thoát rồi ư ?

Hoa Mai đáp thay lời anh:

- Biết lắm chứ ! Vì thế chúng tôi mới đến đây.

Chu Ngân Ngọc nói:

- Lục Ôn Hầu đã về đến rồi !

- Ai giải cứu cho hắn ? Các cô có biết chăng ?

- Dạ không ! Chỉ thấy hắn về, việc đầu tiên là chặt đầu Trần Bính.

- Như vậy là Lục Ôn Hầu quyết lòng chống lại Đỗ Kế rồi !

Thấy hai người lộ vẻ vui mừng. Chu Ngân Ngọc vội nói:

- Thưa nhị vị ! Lục Ôn Hầu trở về đây, chúng tôi chắc lâm nguy quá ! Sớm muộn gì bọn chúng cũng kéo tới đây phá hủy Đào Nguyên Quán...

Vũ Anh Kiệt ngó Hoa Mai như ngầm hỏi ý là chuyện ấy có thể xảy ra ? Chàng bảo Chu Ngân Ngọc:

- Các cô cũng nên biết: chuyện xảy ra ngoài ý muốn của chúng tôi ! Bọn do thám của Lục Ôn Hầu còn bắt mất Vũ Hồng Nhi, hiện giờ tôi cũng không rõ chúng đem đến nơi nào. Trong tình thế bất cập này, các cô phải rời Đào Nguyên Quán, tạm về núi Phục Sơn...

Chu Ngân Ngọc và các nàng ca nữ đều cảm thông được lời khuyên của Vũ Anh Kiệt. Mộng Xuân chột nhìn qua cửa sổ, thấy xa xa nhiều bóng người ngựa đang đi đến thì lo ngại nói:

- Chết rồi ! Quân binh của Lục Ôn Hầu đã đến ! Chắc chúng ta lâm nguy mất.

Các ca nữ nghe tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần đều khiếp sợ, chạy ùa cả lên lầu. Hoa Mai và Vũ Anh Kiệt bước đến bên cửa sổ, nhìn kỹ đoàn người ngựa. Họ đều có vẻ nhọc mệt lắm, không biết từ đâu tới ? Hoa Mai vội trấn an mọi người:

- Đoàn kỵ sĩ này dù ở phía Lục Ôn Hầu tới đây nhưng không chắc là quân binh của hắn ! Xem chừng ai nấy đều nhọc mệt, khổ sở lắm...

Mộng Xuân kêu lên:

- Ô... có nhiều người bị thương nữa ! Chắc họ mới giao tranh ở đâu về !

Trong khi đó, đội kỵ binh đi gần đến cổng quán. Anh Kiệt đoán ngầm: "... Có lẽ bọn này theo Trần Bình nên bị đánh tơi bời thế kia ! Chúng đến đây, thế nào Lục Ôn Hầu cũng thúc quân đuổi theo !" Chàng nói rõ ý mình cho Hoa Mai và các nàng ca nữ nghe, ai nấy cũng cho là đúng ! Đoàn kỵ sĩ qua ngang quán Đào Nguyên rồi giục ngựa đi luôn, tuy ai cũng có vẻ bơ phờ mệt mỏi. Anh Kiệt vội bảo Chu Ngân Ngọc:

- Cô nương nên khuyên các cô sửa soạn hành lý rồi bỏ quán này đi ngay ! Ở đây chỉ thêm nguy hiểm...

Chu Ngân Ngọc vụt nhớ đến Ái Cơ, nàng nói:

- Thiếp còn quen một người mà có thể nhờ cậy họ giúp đỡ được !

Hoa Mai hỏi ngay:

- Ai vậy cô nương ?

- Ái Cơ, nàng ái thiếp của Đỗ Kế !

- Cô nương quen biết với mục đó thì còn gì bằng.

- Cứ kéo hết sang dinh thự của mục ấy tạm trú...

Hoa Mai lắc đầu bảo anh:

- Anh quên Đỗ Kế rồi sao ? Hắn cũng thường ở dinh thự của Ái Cơ lắm.

Mộng Xuân nói:

- Không lo ! Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu đang chống đối nhau, Ái Cơ muốn giúp mình cũng rất dễ dàng.

Ngay trong khi đó tiếng vó ngựa từ xa dồn dập tới, bọn Chu Ngân Ngọc đều khiếp sợ nhìn nhau, Hoa Mai ngó ra xa thấy lớp bụi mù tung bay lớp lớp liền nói:

- Đúng là Lục Ôn Hầu đã qua tới rồi đó ! Các cô đừng chần chờ gì nữa... Về núi Phục Sơn hay sang dinh thự Ái Cơ hãy quyết định ngay đi, không còn bàn tính được nữa.

Mộng Xuân bảo chị:

- Theo em thì nên đến nhờ Ái Cơ giúp đỡ !

Chu Ngân Ngọc cũng nghĩ thế nên bảo các em:

- Hãy gom góp đồ tể nhuyển lên ngựa chạy về hướng Tây, đến khu rừng gần dinh thự Ái Cơ thì ngừng lại !

Các ca nữ ở Đào Nguyên Quán đã từng quen cách đi, ở như thế rồi, nên được lệnh Chu Ngân Ngọc, họ hành động thực nhanh. Phút chốc tất cả đều lên ngựa rồi nhắm hướng Tây trực chỉ. Đàng kia, Hoa Mai bỗng cất tiếng:

- Chu cô nương nên đi ngay là vừa ! Bọn Lục Ôn Hầu đã đến kia rồi...

Chu Ngân Ngọc liền bảo Anh Kiệt:

- Hiệp sĩ ! Xin giã từ...

- Không đâu ! Cô nương cứ đi trước, chúng tôi ở lại phá hủy quán Đào Nguyên để chặn đường bọn chúng rồi sẽ theo sau.

Chu Ngân Ngọc bàng hoàng hỏi:

- Phá hủy quán Đào Nguyên ?

Rồi nàng nhìn quanh với vẻ luyến tiếc ! Hoa Mai thúc giục:

- Đành vậy thôi cô nương ! Ta cũng chẳng còn dùng chiếc quán này được nữa ! Hãy đi trước và hẹn gặp nhau ở cánh rừng kế dinh thự Ái Cơ...

Chu Ngân Ngọc gật đầu rồi lên ngựa đuổi theo các bạn. Anh Kiệt bảo Hoa Mai:

- Hiền muội ! Chúng ta nên nổi lửa đốt Đào Nguyên Quán ngay bây giờ đi !

Hoa Mai nhìn anh trong lòng sung sướng hơn bao giờ hết. Nàng nhớ đến ngày xa xưa, hai người từng sát cánh bên nhau chiến đấu với quân binh của Cù Thị và An Quốc Thiệu Úy ! Họ đã cùng vào sanh ra tử bên nhau ! Bây giờ đây, kỷ niệm xưa sống dậy trong lòng ! Nàng đáp lời Anh Kiệt:

- Xin y lệnh hiền huynh !

Cả hai liền nổi lửa đốt Đào Nguyên Quán. Lục Ôn Hầu đang điều động binh mã tới để hỏi tội Chu Ngân Ngọc bất ngờ thấy ngọn lửa bốc lên liền dừng ngựa hỏi:

- Chuyện gì thế ? Đào Nguyên Quán sao thế kia ?

- Chắc Chu Ngân Ngọc phá hủy Đào Nguyên Quán để tìm cách thoát thân !

Lục Ôn Hầu liền ra lệnh:

- Hãy bủa vây xung quanh quán, đừng để đứa nào chạy thoát cả !

Bọn võ sư và kỵ sĩ dạt ran rồi giục ngựa lướt tới như vũ bão. Anh Kiệt và Hoa Mai phóng lửa đốt xong gian nhà hậu, liền ra sân lên ngựa. Lục Ôn Hầu thấy dạng hai người, đã kêu to lên:

- À... Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai... Các con tới số rồi mới dẫn xác tới đây...

Vũ Anh Kiệt nghiêm sắc mặt bảo hấn:

- Tên khốn khiếp ! Ta đã hoãn cái chết cho mi lại một lần mà vẫn chứng nào tật nấy ! Mi còn nhớ những lời cầu xin đối với ta chăng ?

Lục Ôn Hầu xấu hổ nói:

- Vũ Anh Kiệt ! Mi lầm lẫn... ngày giờ này mi đang ở trên «giang san của ta» mà ! Đừng lớn lối mà mang họa. Biết điều buông gươm chịu trói.

Hoa Mai phì cười:

- Lục Ôn Hầu ! Nói nghe không được rồi đó ! Mi quên là chính ta đã bắt trói ngươi mang đi như một con vật sao ? Bây giờ, bộ cậy đông người, làm hùng làm hổ ư ?

Lục Ôn Hầu cả giận thét:

- Con tiện tì ! Mi lợi dụng lúc ta say ngủ để làm càn, chớ mi nào có tài cán gì. Hãy xem đây...

Họ Lục dứt lời, liền giục ngựa lướt tới vung kiếm chém vào đầu Hoa Mai ! Thiếu nữ nhanh nhẹn hụp đầu né tránh, rồi đứng thẳng mình trên lưng ngựa, tay kiếm lạng vun vút nhanh như gió... Muôn luồng sáng bay chấp chóa, làm hoa mắt Lục Ôn Hầu và bọn võ sư. Chúng kinh hoảng thối lui. Hoa Mai dậm chân trên lưng ngựa tiến tới, Anh Kiệt theo sát bên em, rút phất thanh kiếm báu của Hoàng Đê Độc trao tặng khi xưa, để phòng bất trắc. Chàng vui mừng khi thấy tài nghệ của Hoa Mai có phần tiến bộ hơn trước kia... Lục Ôn Hầu bỗng thét bọn võ sư đứng ở xa:

- Bây đâu, hãy xạ tiễn...

Bọn võ sư nhanh nhẹn khác thường. Vừa được lệnh, chúng lấp tên vào giây cung bắn đi vun vút... Hoa Mai thét Anh Kiệt:

- Vũ huynh ! Coi chừng tên độc...

Vũ Anh Kiệt cũng đứng thẳng trên lưng ngựa bảo em:

- Có nhằm gì trò trẻ con đó mà hiền muội phải sợ.

Dứt lời, chàng cũng vung kiếm bao bọc toàn thân. Lưỡi kiếm đi thật nhanh, rít lên trong không khí nghe ghê rợn vô cùng. Một vòng tròn sáng tỏa ra, hàng mấy mươi mũi tên của bọn võ sư bay về tới chạm vào chiếc vòng ánh sáng đó đều rơi rụng la tả. Bọn võ sư lại tiếp tục bắn tên, nhưng vô hiệu trước hai tay kiếm kỳ tài vào bậc nhất của phái Hạnh Hoa Thôn. Lục Ôn Hầu chùng thấy bên mình khó thắng liền rút hai mũi dao giắt dưới chân, rồi lòn tay xuống mình ngựa phóng đi. Hắn biết không thể phóng dao vào mình Anh Kiệt và Hoa Mai được, nên định giết hai con tuấn mã chở hai người. Hoa Mai nhanh mắt nhìn thấy liền gọi Anh Kiệt:

- Vũ huynh ! Coi chừng Lục Ôn Hầu !

Vũ Anh Kiệt cũng đã trông rõ thái độ của họ Lục nên lia ngọn kiếm trước đầu ngựa chém bứt một con dao. Hoa Mai cũng vừa nhìn thấy một ngọn dao khác bay vọt tới liền lách mình ngựa đi. Ngọn dao bay về tới cắm phập vào cổ họng một tên võ sư đứng sau nòng. Tên đó không kịp la lên một tiếng té bỏ nhào xuống ngựa, máu tươi vọt ra lênh láng... Vũ Anh Kiệt cười vang lên:

- Lục Ôn Hầu ! Mi không thắng nổi bọn ta rồi định giết các cận tướng ?

Bọn võ sư đều hoang mang trước cái chết của đồng bạn. Lục Ôn Hầu tức giận bầm gan, thúc ngựa lướt tới chém xả vào đầu Anh Kiệt một nhát kiếm. Anh Kiệt không cần né tránh đưa kiếm báu lên đỡ. Một tiếng «choảng» phát ra, hai thanh kiếm bật ngược trở lại, tóe lửa. Tuấn mã của Lục Ôn Hầu khiếp sợ hí vang trời, hấn kinh hoảng gò cương. Anh Kiệt liền phóng mình sang ngựa của họ Lục thét:

- Mi tới số rồi Lục Ôn Hầu !

Chàng tung chân đá mạnh vào hông họ Lục. Lục Ôn Hầu không đỡ kịp thét lên một tiếng lớn:

- Ôi, trời ơi !

Rồi té nhào xuống đất. Anh Kiệt phóng mình theo, nhưng nhác thấy ánh kiếm chạm xuống đầu mình và tiếng Hoa Mai la thất thanh:

- Vũ huynh !

Anh Kiệt liền đưa kiếm lên đỡ và định thân nhìn kỹ thấy một đạo sĩ. Thanh kiếm của chàng vừa chạm vào tay kiếm của đạo sĩ thì bị chém đứt làm đôi. Anh Kiệt hồn phi phách tán nhảy vọt ra phía sau. Đạo sĩ không đuổi theo chàng mà cười khanh khách:

- Mi là Vũ Anh Kiệt đó ư ? Tài nghệ chỉ có thể mà xưng hùng xưng bá cả một vùng Hạnh Hoa Thôn này.

Hoa Mai đã giục ngựa đến bên anh, trong lòng lo ngại lắm ! Tên đạo sĩ này là ai mà tài nghệ kinh khiếp thế kia. Thanh kiếm của dòng họ Hoàng nào phải vật tầm

thường mà bị hấn chém gãy làm đôi một cách dễ dàng ?! Anh Kiệt cũng lo ngại, bảo nhỏ vào tai Hoa Mai:

- Nguy rồi em ! Thanh kiếm của Hoàng thúc phụ để lại đã tiêu tan rồi. Họ chẳng có thanh Vũ Linh kiếm của anh mới đương cự nổi ! Thanh Vũ Linh đã mất, bây giờ lấy gì đối địch ?!

Bỗng đâu có tiếng nói phía sau lưng hai người:

- Các con chưa chịu trời còn to nhỏ gì nữa ?

Anh Kiệt, Hoa Mai giựt mình quay lại thấy một lão đạo sĩ khác, râu bạc thả dài xuống. Thì ra hai người đứng giữa bọn đạo sĩ mà không hay ! Đàng kia, Lục Ôn Hầu đã ngồi thẳng dậy và nhìn thấy hai đạo sĩ liền kêu lên:

- Ô... Nhất Điền, Nhị Điền ở Thất gia trang...

Nhất Điền nhìn hấn mỉm cười:

- Ông cũng còn nhớ bọn ta nữa ư ? Thế sao không giữ vẹn lòng tôn kính ?

Lục Ôn Hầu cúi mặt nhủ thầm: “Bọn Thất gia trang đều oán ghét mình, sao lại chịu khó đến đây ? Lạ thật !” Riêng Hoa Mai và Anh Kiệt, khi nghe Lục Ôn Hầu kêu lên như vậy thì thất sắc nhìn nhau ! Vũ Anh Kiệt bảo nhỏ:

- Chết rồi ! Bọn Thất gia trang tài giỏi lắm, chúng ta không phải là đối thủ của chúng. Chính Liêu Cốc bá phụ...

Chàng chưa dứt lời, Nhất Điền, lão đạo sĩ râu dài đã lên tiếng bảo hai người:

- Các con khôn hồn bỏ tay chịu trời đừng để ta phải nhọc sức !

Anh Kiệt thấy rõ cơn nguy đã đến với bọn mình, nhưng cố giữ giọng trầm tĩnh:

- Các đạo sĩ Thất gia trang ! Các người là bậc kỳ tài trong hàng kiếm sĩ, có đâu lại đi hạ mình hơn thua với bọn ta sao ? Như vậy, thì còn chi là sĩ diện của Thất gia trang nữa ?

Nhất Điền cau mày:

- Hãy im ! Đừng nhiều lời xúc phạm đến bọn ta mà chết không kịp trời ! Có bao giờ ta xem hàng trẻ nít như chúng bay là đối thủ đâu.

Anh Kiệt biết mình đã đánh trúng yếu điểm của bọn chúng nên tiếp lời:

- Ấy thế mà giờ đây các lão đạo sĩ lại giao đấu với bọn ta ! Anh hùng trong thiên hạ biết được việc này sẽ khinh khi các người ngay.

Nhị Điền nạt to lên:

- Lũ khốn khiếp ! Đây là bọn phản loạn chỉ đáng bêu đầu. Có ai liệt chúng bay vào hàng kiếm sĩ đâu...

Anh Kiệt thấy mình có thể kéo dài cuộc tranh luận để chờ dịp thoát thân nên cười nói:

- Đạo sĩ nói thế là làm lắm ! Hạnh Hoa Thôn này là nơi tụ họp các kiếm sĩ kỳ tài vào bậc nhất của nước ta ! Chính các người khi kéo quân sang, cũng còn khiếp sợ oai danh của phái Hạnh Hoa mà. Thế mà không liệch chúng ta vào hàng kiếm sĩ ư ? Làm lắm ! Phải chi có Liêu bá phụ chúng ta ở đây, sẽ đủ tài tiếp đón các người.

Nhất Điền làm bầm:

- Liêu Cốc đạo nhân ! Bộ bây giờ chúng ta sợ tên ấy sao ? Bọn ta đang lùng kiếm hãn đây... Có phải Liêu Cốc đang ẩn mình trong núi Phục Sơn chăng ?

- Không !

- Đừng giấu ! Hãn có trốn lên trời cũng không thoát khỏi.

Hoa Mai tức giận nói:

- Liêu bá phụ của ta không hề biết sợ một ai cả ! Đừng tưởng làm như vậy !

Lục Ôn Hầu từ nãy giờ vẫn lặng thinh chú ý lắng nghe lời đối đáp giữa đôi bên. Hãn thấy Nhất Điền, Nhị Điền cũng không quá giận hãn, nên bước đến gần bảo nhỏ:

- Nhị vị bắt được Vũ Anh Kiệt, Hoa Mai thì sào huyệt bọn Hạnh Hoa Thôn sẽ bị phá tan dễ dàng.

Nhất Điền cũng thấy thế, nên bước tới nói:

- Chúng bây giờ đừng nhiều lời nữa. Hãy bó tay chịu trời đi. Ta chắc Liêu Cốc sẽ nóng lòng đến giải cứu cho mà.

Hoa Mai không còn nhịn được nữa phóng mình vọt tới chém xả vào đầu Nhất Điền. Đạo sĩ né tránh rồi đưa kiếm vào hông Hoa Mai. Thiếu nữ uốn mình tránh khỏi, bất thành linh chém bặt một nhát vào hạ bộ Nhất Điền. Lão đạo sĩ cả cười:

- Ranh con... Giao đầu như vậy thì cái chết không xa đâu.

Hãn dứt lời nhảy vọt khỏi đà kiếm của Hoa Mai rồi đánh vút vào sau ót nàng. Thiếu nữ tránh không kịp, té nhúi tới trước không gượng dậy nổi. Vũ Anh Kiệt kinh hãi phóng tới đỡ xúc em dậy:

- Hoa Mai ! Hoa Mai !

Nhưng thiếu nữ nhắm nghiền đôi mắt, hôn bất phụ thể. Anh Kiệt ôm chặt lấy em phóng mình trốn chạy. Bây giờ chàng phải cùng đến chước cuối cùng thôi, chớ không làm sao khác được ! Tài nghệ của hai người chỉ đáng vào hàng đệ tử của Nhất Điền và Nhị Điền làm sao đương cự nổi ! Phải chi có thanh Vũ Linh kiếm trong tay thì họa chẳng mới dám tranh tài cao thấp với bọn chúng. Nhưng Anh Kiệt

đã làm ! Chàng chạy làm sao kịp bọn đạo sĩ Thất gia trang. Nhất Điền đuổi theo quật ngã Anh Kiệt. Nhất Điền quay sang Lục Ôn Hầu:

- Hãy truyền quân sĩ trói chặt bọn chúng đưa về dinh thự Đỗ Kế tri huyện.

Họ Lục không dám cãi lời, liền thét bọn quân sĩ:

- Bắt trói chúng lại ngay đi !

Bây giờ, Lục Ôn Hầu mới thấy rõ sự đại đột của mình. Tài nghệ bọn đạo sĩ xuất quỷ nhập thần thể kia, có diên khùng mới chống lại chúng.

